

ת"פ 47368/06/19 - מדינת ישראל נגד אלעד גסולקר

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 47368-06-19 מדינת ישראל נ' גסולקר

בפני	כבוד השופטת טל לחיאני שהם
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	באמצעות ב"כ עו"ד הילה מלול
נאשם	אלעד גסולקר
	באמצעות ב"כ עו"ד יצחק פרץ

החלטה

1. לפניי בקשת ב"כ הנאשם לביטול כתבי האישום אשר הוגשו כנגד הנאשם, וזאת מחמת טענת הגנה מן הצדק, ובהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ").

2. כנגד הנאשם תלוי ועומד כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ועבירת החזקת סכין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק.

מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 25/12/18 בשעה 13:41 או בסמוך לכך, נסעו שוטרים, בניידת משטרתית מזהה, והבחינו ברכב הנוסע מרחוב שפירא לרחוב ההסתדרות באשקלון. בבדיקה שביצעו במסוף המשטרתית עלה כי קיימת לבעל הרכב, הנאשם, התראה משטרתית, ומשכך הכריזו לרכב, מספר פעמים, לעצור בצד. בהמשך לאמור, פנה הרכב לרחוב חובבי ציון, עצר וחסם את נתיב הנסיעה ברחוב.

עובר לעצירת רכבו, יצא הנאשם מדלת הנוסע הקדמית ונעמד מול הניידת, כשהוא חוסם בגופו את נתיב נסיעתה, ואחר, שזהותו אינה ידועה, נמלט מהמקום כשהוא נוהג ברכב. בהמשך למתואר, יצאו השוטרים מהניידת וביקשו מהנאשם לפנות את נתיב הנסיעה על מנת שיוכלו להשיג את הרכב הנמלט, אולם הנאשם סרב ועוכב.

במעמד המתואר, החזיק הנאשם סכין יפנית שבכוחה לדקור מחוץ לתחום ביתו או חצריו.

טענות הצדדים

3. בדיון אשר התקיים לפניי ביום 02/06/21 טען ב"כ הנאשם כי יש להורות על ביטול כתב האישום אשר הוגש כנגד הנאשם, וזאת בשים לב לחלוף הזמן הרב מעת שהופנה הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית, בחודש מרץ 2020, ועד למועד

הנוכחי אשר נטען כי אליו ניתן לזמנו לצורך בדיקה, בשים לב לכך שעד כה לא זומן כלל - בחודש נובמבר 2021, ומטעמים של הגנה מן הצדק.

לטענתו, העובדה כי יחלפו כ-3 שנים ממועד ביצוע העבירות לכאורה, בחודש דצמבר 2018, ועד לביצוע הבדיקה לצורך הכנת חוות הדעת בעניינו - פוגעת באפשרות הגנתו של הנאשם וביכולת של חוות הדעת לשקף בצורה נכונה את מצבו של הנאשם בעת ביצוע העבירות. וכי זאת, באופן שמוביל למצב של עינוי דין בעניינו של הנאשם.

לטענת ב"כ הנאשם, מהודעת הפסיכיאטר המחוזי עולה כי הנאשם למעשה נופל בין הכיסאות בשל התנהלותם הלא תקינה של הגורמים הרלוונטיים במשרד הבריאות, וכי המתנה כה ארוכה איננה סבירה גם אם תלקח בחשבון העובדה כי זו הייתה 'שנת קורונה'. עוד טען כי לא יתכן שנאשמים במחוז הדרום יופלו לעומת מחוזות אחרים במשך ההמתנה לצורך בדיקתם, וכי אפליה זו יוצרת פגיעה לא מידתית בנאשם.

לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם אף סובל מנכות פיזית, לרבות מוגבלות בניידות, ואשר מטפל באביו וסועד אותו ואת אמו.

4. ב"כ המאשימה טענה בתגובתה מיום 17/06/21 כי יש לדחות עתירת ב"כ הנאשם, וזאת בשים לב למבחן התלת שלבי שנקבע בפסיקה לבחינת טענת הגנה מן הצדק ועל אף העיכוב בביצוע הבדיקה.

לטענת ב"כ המאשימה, הימשכות ההליך בעניינו של הנאשם לא נובעת רק מהתנהלות לשכת הפסיכיאטר המחוזי, אלא נובעת אף בשל דחיות דיונים שנבעו מהחלפת המותבים בתיק ובשל מצב החירום אשר היה קיים בארץ בעקבות התפשטות נגיף הקורונה.

כמו כן, לטענתה, מאחר ואנו מצויים כ-5 חודשים בלבד לפני מועד הבדיקה הקבוע לנאשם, ביטול כתבי האישום בעת הזו יגרום לעיוות דין חמור לציבור ולקורבנות העבירות.

עוד הוסיפה ב"כ המאשימה כי אסור שהאינטרס הציבורי לשמירת טוהר ההליך המשפטי ישכיח מעיני בית המשפט אינטרסים חשובים אחרים כגון האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין, מיצוי הליכים, הוצאת האמת לאור והאינטרס של נפגעי העבירות בניהול ההליך.

לטענתה, במקרה זה מקבלים הדברים משנה תוקף מאחר ומיוחס לנאשם ביצוע של 2 עבירות חמורות, אשר ביצוען מגלם סיכון לציבור, ובשים לב לכך שעבירת החזקת הסכין היא עבירה מסוג פשע. עוד הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה, ולכך שהנאשם בעל עבר פלילי, אשר אף תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה אשר לא הרתיעו מלבצע העבירות.

ב"כ המאשימה הוסיפה כי לקבלת עתירה זו אף עשויות להיות השלכות רוחביות.

עוד טענה ב"כ המאשימה כי מאחר ואין מדובר בנאשם עצור או כזה הנמצא בתנאים מגבילים, על בית המשפט להימנע מביטול כתב האישום ולנקוט באמצעים מתונים יותר לריפוי הפגם, כגון קידום ההליך בקבלת מענה מסודר ודיון בטענות מקדמיות אחרות, וזאת במקביל לקיום הבדיקה. לדבריו, על אף שמטעמי חסכון בזמן שיפוטי טענה לעניין מצבו הנפשי, שהיא טענת הגנה, מתבררת בתחילת ההליך - במקרה כגון זה, יש מקום לשנות כאמור.

5. ברשות בית המשפט, הוגשה תגובת ב"כ הנאשם לתגובת ב"כ המאשימה ביום 04/07/21.

בתגובה זו חזר ב"כ הנאשם על טיעוניו והוסיף וטען כי אין רלוונטיות לעברו הפלילי של הנאשם לעתירתו זו. כמו כן ציין כי על אף שעובדה זו לא באה לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון מיום 21/06/21, עתירתם המשותפת של ב"כ הצדדים להפנות הנאשם לביצוע בדיקה פסיכיאטרית נעשתה לאחר שאף ב"כ המאשימה התרשמה מהנאשם מחוץ לאולם בית המשפט באותו היום.

עוד הפנה ב"כ הנאשם להליך ערעור המתנהל עתה בבית המשפט המחוזי בעניין דומה, **עפ"ג 30685-12-20**, בו נטען על ידי הסנגורית המחוזית - מחוז מרכז, אשר אף מרכזת את תחום הפסיכיאטריה בסנגוריה הציבורית, כי במחוזות אחרים ממתינים לחוות דעת דומה כחודשיים בלבד.

ב"כ הנאשם צירף פרוטוקול הדיון מיום 09/05/21 בעפ"ג האמור לתמיכה בטענתו.

המסגרת הנורמטיבית

6. סעיף 149 לחסד"פ קובע כי "לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן-

...

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

7. בפרשת יפת, (ראו: ע"פ 2910/94 יפת נגד מדינת ישראל (28/02/96)), נקלטה לראשונה טענת ההגנה מן הצדק כאמצעי הגנה מפני התעמרות מצד הרשויות כלפי נחקרים ונאשמים ונקבע בה מבחן **"ההתנהגות הבלתי נסבלת של הרשות"**.

בהמשך הורחבה הדוקטרינה ונקבע בע"פ **4855/02 מדינת ישראל נגד בורוביץ' (31/03/05)** מבחן גמיש יותר לקבלתה - מבחן **"הפגיעה הממשית בתחושת הצדק וההגינות"**. בפסק דין זה נקבע מבחן תלת שלבי לקבלת ההגנה - בשלב הראשון, בחינת הפגם ועוצמתו, בשלב השני, בחינה האם קיום ההליך הפלילי, בשים לב לקיום הפגמים, יש בו משום פגיעה בתחושת הצדק וההגינות, ובשלב השלישי, בחינת הסעד ההולם המאזן בין כלל השיקולים, האינטרסים והערכים העומדים ביסוד ההליך הפלילי, לבין הפגמים שנפלו בהליך.

במסגרת **תיקון 51 לחסד"פ** נקלטה דוקטרינת "ההגנה מן הצדק" לספר החוקים, ובהתאם להוראת **סעיף 149(10) לחסד"פ** נקבע כי ככל שהגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, אזי תתקבל הטענה. על הגנה זו חל **סעיף 150 לחסד"פ**, לפיו משנתקבלה טענה מקדמית - רשאי בית המשפט לתקן את כתב האישום או לבטלו.

8. ברע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נגד ורדי (31/10/18)** (להלן: "רע"פ ורדי") קבע בית המשפט העליון כי "דוקטרינת ההגנה מן הצדק ככלל, והטענה לאכיפה מפלה בפרט - אינן מוגבלות בקיומו של מניע פסול העומד בבסיס פעולות הרשות..." עם זאת, צוין כי "יש להעניק משקל בשלב השני גם לעובדה כי הרשות פעלה בתום-לב, ללא מניע פסול, או כוונת זדון. מטבע הדברים, התוצאה תהא שרק מקרים נדירים וחריגים בהם נטענה טענה לאכיפה מפלה שאיננה תוצאה של כוונת זדון יקימו לנאשם הגנה מן הצדק".

זאת ועוד, ברע"פ 1201/12 קטיעי נגד **מדינת ישראל (09/01/14)** נקבע כי "הבחינה האם המצב המשפטי עומד בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית מופנית לא רק כלפי התנהלות התביעה אלא גם רשויות אחרות, ואף גורמים אחרים המשפיעים על ההליך הפלילי".

9. בע"פ 6294/11 פלוני נגד **מדינת ישראל (20/02/14)** (להלן: "ע"פ פלוני") נדונה השאלה מהו המועד הראוי לדון בטענת נאשם כי הוא אינו כשיר להעיד, ובית המשפט העליון קבע כי: "להחלטה האם כשיר הנאשם להעיד ישנה משמעות מעשית, שכן שתיקתו עשויה להוות חיזוק ולעיתים אף סיוע לראיות העומדות לחובתו, בהתאם לסעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי. לפיכך, ועל מנת שיוכל נאשם לכלכל צעדיו, ובהתחשב בעובדה כי בדיני נפשות מדובר, ראוי כי בית המשפט יכריע בטענה במועד המוקדם ביותר האפשרי לאחר שהועלתה מפי הנאשם או בא כוחו... מקומה הטבעי של טענה זו הוא בין הטענות המקדמיות שיש לדון בהן בתחילת המשפט ובכל מקרה בסמוך לאחר העלאתה על ידי הנאשם או בא כוחו".

מן הכלל אל הפרט

10. ביום 21/06/20 הופנה הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית לצורך בחינת אחריותו וכשירותו לעמוד לדין, ודיון המשך לצורך קבלת חוות הדעת נקבע ליום 08/11/20.

ביום 30/08/20 התקבלה הודעה מטעם לשכת הפסיכיאטר המחוזי, לפיה בית החולים ברזילי התבקש לבצע בדיקת הנאשם, וזאת בהתאם לסמכות הפסיכיאטר המחוזי לקבוע את מקום ביצוע הבדיקה באופן שיחייב את בית החולים לבצעה בהתאם לצו בית המשפט.

כמו כן, ביום 19/10/20 התקבלה הודעה מטעם לשכת הפסיכיאטר המחוזי לפיה על אף הפנייה זו - בית החולים לא ביצע בדיקתו של הנאשם.

במועד הדין אשר התקיים ביום 15/03/21 עלה כי לטענת לשכת הפסיכיאטר המחוזי, סברו כי לאור העדכון ששלחו לבית המשפט, כאמור, היה על בית המשפט ליתן החלטה נוספת לצורך הפניית הנאשם בשנית לביצוע הבדיקה.

בהחלטתי באותו המועד הבהרתי כי לאור העובדה שהבדיקה לא בוצעה, לא ברורה עמדת לשכת הפסיכיאטר המחוזי. עוד ציינתי כי בהחלטות רבות באותה התקופה הבעתי דעתי על אופן הניהול הקלוקל של לשכת הפסיכיאטר המחוזי בכל הנוגע לחוות דעת שצריכות להיות מוגשות לבית המשפט, ואף לכך שבמקרים המתאימים זו הובילה לביטול כתבי אישום ואף להוטלת הוצאות על לשכת הפסיכיאטר המחוזי ועל בית החולים ברזילי. עוד קבעתי כי גם במקרה זה נראה שהתנהלות לשכת הפסיכיאטר המחוזי איננה עומדת בסטנדרטים הנדרשים מגוף ציבורי הצריך לבצע החלטות שיפוטיות.

במצב דברים זה, נאלצתי לדחות הדין לצורך קבלת חוות דעת ליום 02/06/21, וזאת בשים לב לעובדה כי כבר חלפו כ-9 חודשים מעת שהנאשם הופנה לראשונה לבדיקה כאמור.

בהמשך למתואר, ביום 17/03/21 התקבלה הודעה נוספת מטעם הפסיכיאטר המחוזי. בהודעה זו נטען כי מפאת מגבלות כוח אדם וחוסר שיתוף פעולה מצד מרפאות הקופה ובתי החולים, אשר פועלות בניגוד לחוק, כאמור - לא ניתן ליתן מענה לכל הבקשות למתן חוות דעת. עוד צוין כי לפסיכיאטר המחוזי אין יכולת לכפות על בתי החולים והמרפאות לבצע את חובתם וזאת בהיעדר סמכות חוקית לעשות כן. בהודעה זו אף נטען כי בית החולים ברזילי, לאחר שנקנס על ידי בית המשפט, החל לאחרונה לבצע בדיקה אחת לחודש, אולם מרפאות קופות החולים ומרפאות בית החולים סורוקה - אינן מבצעות בדיקות כלל. כך יוצא שיחידה המשפטית בבית החולים בבאר שבע מבצעת 16 חוות דעת בחודש לעצורים, לשכת הפסיכיאטר המחוזי מבצעת עוד 12 בדיקות לעצורים בממוצע לחודש, ולנאשמים שאינם עצורים נותרו מעט תשומות. מצב זה, לדבריו, מוביל לכך שרשימת ההמתנה ארוכה ועומדת בשלב זה על זמן המתנה של כשנה.

בעניינו של נאשם זה טען כי מועד לבדיקתו ניתן יהיה לקיים ביום 09/11/21, וכי הקדמת מועד זה תוביל לדחיית בדיקתו של נאשם אחר. עוד טען כי לשכת הפסיכיאטר המחוזי לבדה, בניגוד ליתר הגופים המצוינים לעיל, עושה את מירב המאמצים על מנת לעמוד בהחלטות בית המשפט, אך ללא סיוע המרפאות - אין ביכולתם כאמור לבצע הבדיקות תוך פרק זמן סביר.

מהמפורט ניתן ללמוד כי לשיטת הפסיכיאטר המחוזי, על הנאשם להמתין כ-17 חודשים על מנת להתקבל לבדיקה לצורך בחינת כשירותו ואחריותו בשל מצבו הנפשי.

לכל בר דעת ברור כי פרק זמן כה ממושך איננו סביר לצורך הכנת חוות דעת, וזאת גם אם קיים עומס עבודה חריג בלשכת הפסיכיאטר המחוזי מכל סיבה שהיא.

11. במבחן התלת שלבי "בחינת הפגיעה הממשית בתחושת הצדק וההגנות" אשר נקבע ב**פרשת בורוביץ**, מהמפורט לעיל עולה כי לא רק שקיים פגם - דחיית מועד מתן חוות הדעת הפסיכיאטרית בעניינו של הנאשם, אלא כי עוצמת הפגם גבוהה ביותר בשים לב למשך תקופת הדחייה - כ-17 חודשים ממועד שליחת הנאשם לבדיקה, ועד לתאריכה המיועד, אשר לא ברור אם נקבע בפועל - בחודש נובמבר 2021, וזאת על אף החלטותיו החוזרות ונשנות של מותב זה.

אני דוחה טענת ב"כ המאשימה לפיה מצב החירום הקיים בארץ בעקבות התפשטות נגיף הקורונה הוא גורם משמעותי במשך תקופת הדחייה לצורך קבלת חוות דעת פסיכיאטרית, וזאת בשים לב לעובדה שהפסיכיאטר המחוזי עצמו לא טען כי זהו הגורם לעיכוב, אלא טען כי העיכוב במתן חוות הדעת לבית המשפט נובע מסירובם של המרפאות ובתי החולים, למעט בדיקה אחת בחודש, לבצע בדיקות פסיכיאטריות אשר לו הסמכות להעביר לטיפולם.

עוד אני דוחה טענתה לפיה העיכוב נובע אף מהתנהלות ההגנה או בית המשפט, וזאת בשים לב למפורט לעיל לעניין השתלשלות האירועים והעובדה כי הנאשם כלל לא זומן לבדיקה ובפועל לא היתה כל השפעה של דחיית הדיונים או העברת המותבים על עצם אפשרות קיום הבדיקה, אשר אליה, כאמור, לא זומן עד מועד כתיבת שורות אלה.

12. הפגם האמור איננו טכני במהותו, אלא פוגע באופן משמעותי באפשרות לקיום משפט הוגן לנאשם.

כידוע, כשם שהציבור זכאי לתבוע העמדה לדין של עבריינים והענשתם, על החברה בכלל ובתי המשפט בפרט לאפשר לנאשם משפט הוגן. חלק אינהרנטי מקיום משפט הוגן הוא קיומו של הליך יעיל שמתנהל תוך פרק זמן סביר ונראה כי עיקרון זה קיבל משנה תוקף עם חקיקת **חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו**.

[ראו: ע"פ 125/74 מירום נגד מדינת ישראל (11/09/75) ובג"צ 6972/96 התנועה לאיכות השלטון נגד היועץ המשפטי לממשלה (09/06/97), סעיפים 18-21].

ודוק, מעבר לחובה של כל אדם לקיים החלטות בית המשפט, בעניינו של הפסיכיאטר המחוזי, שתפקידו נקבע **בחוק טיפול בחולי נפש, תשנ"א-1991 (להלן: "חוק טיפול בחולי נפש")** ובהתאם להוראת **סעיף 1** לחוק זה הוא מהווה פסיכיאטר בשירות המדינה - חלה עליו אף החובה לבצע את תפקידו באופן סביר ותוך פרק זמן הגיוני.

מעבר לאמור, ברי כי התמשכות ההליך דווקא בעניינם של נאשמים המופנים לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית בשל קיומו של רקע נפשי, יש בו משום עיוות דין משמעותי. זכותו של מי שנאשם על ידי מדינת ישראל בביצוע עבירה פלילית לניהול יעיל והוגן של ההליך, בין היתר, בשל הקושי והמצוקה הנגרמים למי שעומד לדין פלילי. על אחת כמה וכמה כשעסקינן בנאשמים בעלי רקע נפשי, אשר ברי כי התמשכות ההליך וקיומו של כתב אישום פלילי כנגדם, גורמים לעינוי דין משמעותי עבורם.

בעניין זה אציין כי עיוות הדין נגרם לא רק לנאשם עצמו אלא גם לנפגעי העבירה, שגם האינטרס שלהם הוא שההליך יתנהל באופן יעיל ומהיר.

13. עוד יש לציין כי קיימת משמעות למועד ביצוע הבדיקה הפסיכיאטרית הנעשית לנאשמים באשר לשאלת האחריות, ובדיקה הנעשית בסמוך ככל הניתן למועד האירועים נשוא כתבי האישום - יש בה כדי לתת אינדיקציה טובה יותר למצבם הנפשי של הנאשמים באותה העת. ככל שחולף זמן ארוך יותר ממועד ביצוע העבירה ועד קיומה של בדיקה פסיכיאטרית, ישנו קושי לקבל תמונה ברורה על המצב הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה, ובכך יש להגביר את החשש לעיוות דין ולניהול משפט שלא יעשה צדק. אמירה זו תקפה בייחוד בענייננו מאחר והעבירות המיוחסות לנאשם

בוצעו לכאורה בחודש דצמבר 2018, כ-3 שנים לפני מועד הבדיקה הקבועה לנאשם.

בית המשפט שב ומבהיר כי נאשמים ככלל, ובפרט נאשמים אשר מצבם הנפשי מורכב מלכתחילה ומשכך מופנים לבדיקת הפסיכיאטר המחוזי - לא צריכים להינזק ממחלוקות פנימיות במשרד הבריאות, וסכסוך פנימי לא צריך להתנהל על גבם ולהוביל לסחבת כה משמעותית אשר מובילה לאי קידום ההליך המשפטי בעניינם באופן שמהווה פגיעה בתחושת הצדק וההגינות ואף גורם לעיוות דין.

14. על אף כל האמור, יש לציין כי במקרה זה לא הוגש כל מסמך המעיד על מצבו הנפשי של הנאשם, לא בעת הזו ולא בעת ביצוע לכאורה של העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. כמו כן, לא קיימת כל אינדיקציה לכך שכיום חלה הפחתה במידת המסוכנות מצד הנאשם ובאינטרס הציבורי שבניהול ההליך.

15. באשר לטענת האפליה ביחס למחוזות אחרים - מאחר ולא הוגשו לעיוני נתונים סטטיסטיים לעניין זה וטרם ניתנה החלטה שיפוטית בערכאת הערעור לעניין זה, וכל שלפניי הם דברי הסנגורית המחוזית - מחוז מרכז באותו הליך המתברר עתה בבית המשפט המחוזי, אליה הפנה ב"כ הנאשם - לא אוכל לקבוע מסמרות בסוגיית האפליה.

עם זאת, יש לציין כי ברי שכל שטענתו זו של ב"כ הנאשם נכונה, כפי שעולה מאותם דברים לפיהם במחוזות אחרים תקופת ההמתנה היא כחודשיים ומחוז דרום חריג לעניין זה באופן קיצוני - אזי עוצמת הפגם גוברת בשים לב לפגיעה בזכות לשוויון, כאשר נראה שנאשמים במחוז הדרום מקבלים מהמדינה הזדמנות שונה בשאלת בירור מצבם הנפשי, וזאת אך בשל מקום מגוריהם.

לעניין זה יש לציין כי אף ד"ר ברגמן לוי, ראש תחום בריאות הנפש במשרד הבריאות ציינה כי הבעיה המתוארת בולטת במחוז דרום, בין היתר בשל מחסור ברופאים פסיכיאטריים, אך קיימת גם במחוזות אחרים.

16. באשר לטענת ב"כ המאשימה כי אין מקום להמתין לחוות הדעת לצורך המשך ההליכים שכן מדובר בטענת הגנה שתוכל להיבחן במקביל -כידוע, לא בכדי הפרקטיקה הנוהגת היא קבלת חוות הדעת בתחילת המשפט. במקרים בהם מדובר בנאשם אשר לו עבר נפשי מורכב שמעלה שאלה באשר לאחריותו וכשירותו, שהובילו להפניית הנאשם לבדיקה - לא ברור כיצד ניתן לצפות מסנגור לתת מענה לכתב האישום, כשלא ברור האם הנאשם כשיר לעמוד לדין.

לא בכדי גם בהליכי מעצר, הפניה לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית נחשבת לתחילתו של משפט תחת הקראת כתב האישום לנאשם.

כפי שניתן להסיק מע"פ פלוני (שעסק אומנם בשאלת כשירותו של נאשם להעיד) לעניין שאלת כשירותו של הנאשם לעמוד לדין, ובדרך של קל וחומר - בשאלת אחריותו, בשל חשיבותם והשפעתם על ניהול ההליך, ראוי כי בית המשפט יכריע במועד המוקדם ביותר האפשרי וכי מקומם הטבעי הוא בין הטענות המקדמיות שיש לדון בהן בתחילת המשפט.

17. מהמפורט שוכנעתי כי אף לשאלה האם קיום ההליך הפלילי, בשים לב לקיום הפגם, יש משום פגיעה בתחושת

הצדק וההגנות - התשובה היא חיובית.

18. משקבעתי כאמור, אעבור לשלב השלישי - בחינת הסעד ההולם המאזן בין כלל השיקולים, האינטרסים והערכים העומדים ביסוד ההליך הפלילי, לבין הפגמים שנפלו בהליך.

כמפורט לעיל, כפי שעולה מרע"פ ורדי, על אף שדוקטרינת ההגנה מן הצדק אינה מוגבלת בקיומו של מניע פסול העומד בבסיס פעולות הרשות, יש ליתן משקל לעובדה כי העיכוב בקיום הבדיקות ומתן חוות הדעת איננו נובע מהתנהגות מכוונת של הפסיכיאטר המחוזי, אלא מקושי אובייקטיבי בניהול שנוצר במחוז דרום בכלל ובמרחב לכיש בפרט. אם כי, מפרוטוקולי הדיון בעפ"ג **30685-12-20** עולה כי נציגי משרד הבריאות מודעים כבר תקופה ארוכה לקשיים רבים במערכת הבריאות במחוז הדרום דווקא, אך למעט דיונים והצעות לפתרון - לא נעשה דבר.

כנגד הנאשם הוגש, כאמור, כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו ועבירת החזקת סכין. אין מחלוקת כי מדובר בעבירות חמורות, אשר כוללות בביצוען סכנה לציבור. עיון בכתב האישום מעלה כי נסיבות ביצוע העבירות במסגרת תיק זה אינן מהחמורות ביותר, אולם אין להקל בהן ראש. זאת בשים לב לכך שמחד גיסא עבירת החזקת הסכין לא לוותה בביצוע עבירת אלימות, אולם מאידך גיסא לכך שהנאשם מנע במעשיו את אפשרות עיכובו של אותו אחר אשר זהותו אינה ידועה ולא ברורה סיבת היעלמותו מהמקום וחומרת המעשים אשר גילויים נמנע.

משכך, ניתן לקבוע כי הפגיעה בערכים המוגנים מצויה ברף הבינוני.

19. איזון כלל השיקולים, האינטרסים והערכים, אל מול הפגמים שנפלו בהליך מוביל לכך ששוכנעתי כי מקרה זה איננו מצוי במסגרת המקרים החריגים בהם קיומו של פגם המהווה פגיעה בתחושת הצדק וההגנות, על אף שאיננו תוצאה של כוונת זדון - מוביל לביטול כתב האישום התלוי ועומד כנגד הנאשם.

לאור המפורט, ובשים לב לכך שאין מחלוקת כי העיכוב בביצוע הבדיקה לא נובע ממניע פסול, ועל אף עינוי הדין המשמעותי שנגרם לנאשם בשל הדחייה הממושכת שבמתן חוות הדעת הפסיכיאטרית בעניינו, כמפורט לעיל - מצאתי כי לא ניתן להורות על ביטול כתב האישום אשר הוגש כנגד הנאשם. **עם זאת, בכוונתי לשקול הטלת הוצאות על בית החולים ברזילי ולשכת הפסיכיאטר המחוזי. לפיכך, אבקש את תגובתם לאפשרות הטלת הוצאות, וזאת בתוך 14 יום מהיום.**

20. משכך, אני דוחה בקשת ב"כ הנאשם לביטול כתב האישום.

21. ההחלטה תומצא ללשכת הפסיכיאטר המחוזי ולמנהל בית החולים ברזילי.

22. לשכת הפסיכיאטר המחוזי תזמן את הנאשם, באמצעות בא כוחו למועד המפורט בהודעתו מיום

31/05/21.

ב"כ הנאשם יוודא התייצבות מרשו לבדיקה שנקבעה.

ניתנה היום, ט' אב תשפ"א, 18 יולי 2021, בנוכחות הצדדים.